

РЕШЕНИЕ

№ 951

гр. София, 17.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 22.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **6416** по описа за **2020** година докладвано от съдия Ралица Романова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 221 и следващи от АПК във връзка със ЗСПЗЗ.

Делото е образувано по касационна жалба на Началник Общинска служба по земеделие Източна към Главна дирекция „Аграрно развитие“ на Областна дирекция „Земеделие“ С. срещу Решение №296020 от 07.12.2019г. на Софийски районен съд (СРС), постановено по гр. дело № 21019/2018г. по описа на съда.

С жалбата се иска отмяна на решението при следните съображения: Сочи, че съдът е приел, че след като е уважен иск по чл.11, ал.2 от ЗСПЗЗ, то следва, че собствеността върху процесния имот да се възстанови в стари реални граници. Намира последното за неправилно, което води до противоречие на решението с материалния закон, като претендира и процесуални нарушения.

Счита, че с постановеното решение по чл.11, ал.2 от ЗСПЗЗ от 28.04.2006г. по [населено място] №10393/2005г. се установява принадлежността на имота към момента на обобществяването му и е предпоставка да бъде сезирана ОСЗ с искане за възстановяването му. Позовава се на практика на ВКС, като прави извод, че последното не е зачетено от СРС, а напротив – възприето е, че са вече установени предпоставките за възстановяване на имота в стари реални граници, което не съответства на действителното положение. Сочи, че именно с решението по чл.11, ал.2 от ЗСПЗЗ на СРС са дадени указания да бъде сезирана ОСЗ с цел

идентифициране на имота по граници и площ, което е следващ момент в производството и не е разглеждано в първата процедура. Твърди, че именно в изпълнение на това решение е установено от органа, че имотът попада в по-голям имот като граници и площ, за който обаче има съставен акт за публична държавна собственост. Поради това и на основание чл. 7, ал. 4 от ЗДС е прието с оспореното административно решение, че имотът не може да бъде възстановен в стари реални граници, а следва да бъде определено обезщетение за същия, съгласно чл. 10б, ал.1 от ЗСПЗЗ.

Твърди се също, че съдът неправилно е приел, че въпреки наличието на АДС за публична държавна собственост, е било налице вече съдебно решение за възстановяване на собствеността на заявителите върху имота. Сочи, че съдът е следвало да провери изложените фактически констатации в решението, в частност – дали заявеният за възстановяване имот попада именно в приетия за актуван с приложения по делото АДС. Счита, че при неяснота по този въпрос, съдът е следвало да назначи техническа експертиза за установяване на местоположение, респ. идентичност.

Изразено е искане за отмяна на решението и за постановяване на друго, с което да се отхвърли жалбата и Решението на ОСЗ „П.“ №3202/15.02.2018г. да се потвърди. Алтернативно иска след отмяна на решението, делото да бъде върнато на СРС за ново разглеждане с указания за установяване на идентичността на претендиращия имот, като местоположение, размери и граници.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Н., който поддържа жалбата на заявените в същата основания, като представя и писмени бележки.

Ответникът по касация се представлява от адв. Г., която оспорва жалбата и представя писмени бележки.

Представителят на СГП заявява становище за неоснователност на жалбата и правилност на съдебното решение.

Настоящият състав на АССГ, като се запозна с данните по делото, становищата на страните и въз основа на закона, намира следното:

Предмет на касационна проверка е Решение на СРС, постановено по [населено място] № 21019/2018г. в производството по чл. 14, ал.3 от ЗСПЗЗ с предмет на оспорване Решението на ОСЗ „П.“ №3202/15.02.2018г.

С последното, в оспорената му част, е отказано на заявителите – наследници на Карамфила М. Г., правото на възстановяване в стари реални граници върху следния имот: бивш имот 59 по плана на старите имоти на местност „К. път /Кантона“, тъй като попада върху поземлен имот с идент. № 68134.8591.1, предоставен на МОН – Л. университет С., за който е съставен Акт за публична държавна собственост №08404/18.03.2014 г. и позовавайки се на нормата на чл. 7, ал.4 от ЗДС. Поради това, на заявителите е определено обезщетение по чл. 10б, ал.1 от ЗСПЗЗ.

Съдът е приел, че следва да отмени решението, като е възприел следното:

С влязло в сила Решение на 01.06.2006 г. по гр. дело №10393/2005г. на СРС съдът признава за установено по отношение на наследниците на Карамфила Г., и ОСЗ „К.“ съществуването на право на възстановяване на собственост върху редица имоти, между които и процесния, който съдът приел, че е идентичен с имота, предмет на т. 4 от решението на ОСЗ, предмет на оспорване. Възприел е, че е доказано, че върху имота няма законно започнали строежи или изградени сгради на трети лица към

01.03.1991г. Посочено е, че актовете за държавна и общинска собственост представляват официални удостоверителни документи, които констатираят правото на собственост, но нямат правопораждащо действие. Посочено е също, че тези актове се ползват с формална доказателствена сила по отношение на установените с тях факти до доказване на противното. Въпросът, дали след извършената масовизация имотът е бил отчуждаван няма правно значение, тъй като съгласно чл. 10, ал.1 от ЗСПЗЗ собствеността се възстановява в полза на лицето, което е било собственик на земята към момента на нейното одържавяване. Съдът е приел, че този въпрос е разгледан и разрешен в производството по гр. дело № 10393/2005г. на СРС по реда на чл.11, ал.2 от ЗСПЗЗ. Посочено е още, че с Решение № 3202/10.07.2006г. на ОСЗГ е признато правото на възстановяване на собствеността именно върху процесния имот. Ответникът не е доказал предпоставки по чл. 10б, ал.1 от ЗСПЗЗ, които да не позволяват възстановяване на собствеността. Последното е мотивирало извод, че са налице предпоставки за възстановяване на имота в стари реални граници.

Настоящият състав на АССГ намира, че решението е постановено при неизяснена фактическа обстановка и при неправилно приложение на материалния закон.

Няма спор, че поради пропуснат срок по чл. 11, ал.1 от ЗСПЗЗ е водено съдебно производство /гр. дело № 10393/2005г. по описа на СРС/ от наследници на Карамфила Г. за установяване на право на собственост и възстановяване върху описани подробно в същото недвижими имоти, бивши земеделски земи. Именно в тази връзка е издадено Решение на ОСЗ К. от 10.07.2006г., в точка четвърта от което фигурира процесният имот в размер от 1.00 дка, описан като имот по т.3б от заявлението, с което е признато правото на възстановяване на имота на наследниците на Г..

С оспореното пред СРС решение на ОСЗ П. Решение №3202/15.02.2018г. е признато правото на собственост в стари реални граници върху процесния имот, вече описан като нива от 970 кв.м., находящ се в землището на[жк]в местността „К. път“, заявен с пореден № 36 от заявлението . С втория диспозитив на същото решение е постановено, че отказва да възстанови собствеността върху същия имот, поради това, че той попада в ПИ №68134.8591.1, който е публична държавна собственост, съгласно АДС 08404/18.03.2014г.

Налице е неизследвано несъответствие в границите на имота – 1.00 дка и 0.970 дка във второто решение.

По делото е приложен цитираният АДС, от който е видно, че имотът е предоставен за нуждите на Министерство на образованието и науката – на Л. университет, което е отразено и в представената скица от СГКК.

Видно и необсъдено в мотивите на решението на СРС е още, че наследниците на Карамфила Г. водят дело за собственост по отношение на процесния имот, за което е образувано [населено място] № 19825/2019г. по описа на СРС.

От изложеното следва, че в рамките на съдебното производство, по което е постановено решението, предмет на касационна проверка, не е установено на първо място, какви са реалните конкретни граници на имота, предмет на заявлението под №36, както и къде е ситуиран същият. Установява се разлика в площта към момента на заявяването му и признаването му за възстановяване към 2006г., както от СРС, така и от ОСЗ К.. Не е изследвано от къде произтича тази разлика. По делото са приложени решения на ОСЗ и относно други имоти на заявителите, вкл. решения за отказ за

възстановяване на част от заявените имоти, но същите не са обследвани от СРС и не могат за бъдат предмет на обсъждане при касационната проверка, вкл. и относно наличието или липсата на отношение между тях и изменението на размера на имота, спрямо заявеното през 1992г. /т.4 от заявлението/, признатото за възстановяване през 2006г. и постановеното в решението на органа през 2018г., въпреки наличието на декларация за идентичност на имота.

Все в тази връзка, не е изследвано твърдението на органа, че имотът /при липса на точна идентификация от страна на съда по изложените по-горе причини/ попада именно в зоната на имот № 68134.8591.1, за който е съставен Акт за държавна собственост от 2014г. и имотът е предоставен на Л. университет.

След изясняване на тези относими за спора факти, следва да бъде анализирано приложението на материалния закон, при следните указания за първата инстанция: Признаването на право на възстановяване на имоти – бивши земеделски земи по реда на чл.11 от ЗСПЗЗ / без оглед на това дали е постановено от съответния орган по поземлена собственост или от съда при пропуснат срок по чл.11, ал.1 от ЗСПЗЗ, както е в процесния случай/ е предпоставка за продължаване на производството по възстановяване на вече признатите за това имоти. При последното се изследват други и различни предпоставки от тези в производството по чл.11. Първото включва доказване на собствеността на наследодателя на заявителите към момента на одържавяването на имотите по някой от посочените в закона способи, а второто разглежда идентификацията на имотите и възможността същите да бъдат реално възстановени – в стари реални граници или във възстановими такива; алтернативно – при липса на такава възможност – редът за обезщетяване на собствениците. Обезщетяването е дължимо именно поради вече признатото право на собственост върху имотите. Последното не бива да се смесва с различните варианти за възстановяване, респ. обезщетяване. Иначе казано, след като бъде идентифициран бившият имот, за който е вече признато, че е бил собственост на наследодателката Карамфила Г., както и че е масовизиран по предвидения за обезщетяване ред от ЗСПЗЗ, следва да бъде проверено налице ли са предпоставки за възстановяване в стари реални граници, каквато е претенцията в жалбата. Следва да бъде съобразена и визираната от органа норма на чл. 7, ал.4 от ЗДС, която представлява друга и различна предпоставка от предписаните в чл. 10б, ал.1 от ЗСПЗЗ за обезщетяване по друг ред. Съдът обръща внимание, че твърденията в първоинстанционното дело относно налично отчуждаване след масовизацията следва да бъдат конкретно проверени и обсъдени, както следва: Към кой момент следва да се приеме, че е възстановен имота така, че да е необходимо отчуждаването му и дали именно отчуждаване е нужната процедура. Следва да бъде изследван момента, от който имотът е получил предназначение за публична държавна собственост, правопораждащият момент за което не е съставянето на АДС. Цитираното ТР №2/1996г. на ОС на ВС визира разпореждания от страна на ТКЗС, които следва да се считат за нищожни, а цитираното ТР 6/2006г. изисква допълнителна проверка на фактите по делото, като нормата на чл. 10, ал.1 визира правото на възстановяване, а не и реалното възстановяване на имотите, за което следва да бъде направен допълнителен анализ на обстоятелствата.

Съдът следва да съобрази и висящността на [населено място] № 19825/2019г. по описа на СРС, с което се заявява спор за собственост върху същия имот между страните – наследници и заявители по настоящото производство и МРРБ.

По изложените съображения, решението се явява неправилно, като

постановено при съществени нарушения на съдопроизводствените правила, довели до непълно изясняване на релевантни факти и неправилно приложение на материалния закон.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 и чл. 222, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, II касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 296020 от 07.12.2019 г., постановено по гр. дело № 21019 по описа на 2018 г. на Софийски районен съд.

ВРЪЩА делото на Софийски районен съд за ново разглеждане от друг състав при съобразяване с мотивите на настоящото решение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.